

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Mgr. J. Š.**, zastoupen JUDr. Jaroslavem Šímou, advokátem, se sídlem Purkyňova 43, Plzeň, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2005, č. j. 8 Ca 223/2004 - 41,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2005, č. j. 8 Ca 223/2004 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2004, č. j. 2004/7196/4, bylo zamítnuto žalobcovo (dále jen „stěžovatel“) odvolání proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Plzeň ze dne 30. 6. 2004, č. j. 8760/2004 - 11/03127, o převedení na jinou funkci, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Stěžovatel byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně po ukončení pověření výkonem funkce ředitele Celního úřadu Plzeň z důvodu obsazení této funkce na základě výsledků výběrového řízení ke dni 1. 7. 2004 ke stejnému datu převeden podle § 17 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (účinného do 31. 12. 2006, dále jen „zákon o služebním poměru“), k operačnímu středisku v oddělení 33 Celního ředitelství Plzeň a pověřen výkonem funkce vedoucího tohoto operačního střediska.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí žalovaného, jehož přezkumu se stěžovatel domáhá, je vyloučeno ze soudního

přezkumu soudem ve správním soudnictví, neboť v daném případě je předmětem sporu stěžovatelovo převedení na jinou funkci podle § 17 odst. 4 zákona o služebním poměru. Nejedná se tak o žádný z případů uvedených v § 137 zákona o služebním poměru, který taxativně vymezuje případy, kdy je přípustný přezkum ve správním soudnictví. Soud tak dospěl k závěru, že žaloba je podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná, protože soudní přezkum je vyloučen zvláštním zákonem, a to § 137 zákona o služebním poměru *a contrario*.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, přičemž považuje postup soudu za nesprávný, jelikož mu jím bylo odepřeno právo na spravedlivý proces. Poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, č. j. 6 A 69/99 - 31, dle něhož nejsou rozhodnutí služebního funkcionáře neuvedená v § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru vyloučena ze soudního přezkumu. Proto je možné, aby městský soud stěžovatelovu žalobu řádně projednal, přestože napadené rozhodnutí žalovaného není uvedeno ve výčtu § 137 citovaného zákona. Z tohoto důvodu navrhuje zrušení usnesení Městského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že usnesení městského soudu považuje za správné. Stěžovatel nemohl být rozhodnutím služebního funkcionáře o převedení na jinou funkci zkrácen na svých právech, protože k převedení došlo na základě § 17 odst. 4 zákona o služebním poměru, tedy na základě dohody. Stěžovatel nemůže prokázat, že byl zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv úkonem služebního funkcionáře v předchozím řízení, jímž se zakládají, mění, ruší nebo určují jeho práva a povinnosti. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 126/2001 a č. j. 4 Ads 54/2003 - 91, která řešila obdobné případy. Z těchto důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatel dle obsahu kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že stěžovatel do 30. 4. 2004 vykonával funkci ředitele Celního úřadu Plzeň II. V souvislosti s organizačními změnami byl tento úřad ke dni 30. 4. 2004 zrušen. Nástupnickým úřadem se stal Celní úřad Plzeň, přičemž stěžovatel byl z funkce ředitele Celního úřadu Plzeň II odvolán a dnem 1. 5. 2004 byl pověřen výkonem funkce ředitele Celního úřadu Plzeň. Ke dni 30. 6. 2004 mu bylo ukončeno pověření výkonu této funkce, protože došlo k jejímu obsazení na základě výběrového řízení, z něhož stěžovatel odstoupil. On sám se dovolával § 12 odst. 3 vyhlášky č. 259/1997 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru celníků (dále jen „vyhláška č. 259/1997 Sb.“), v němž je stanoveno, že celník je dnem, jenž následuje po dni ukončení pověření výkonem funkce, ustanoven do funkce stejné úrovně, kterou zastával před tímto pověřením. To v jeho případě nebylo splněno. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že toto ustanovení nebylo možno použít, neboť mezi stěžovatelem a příslušným služebním funkcionářem došlo k dohodě o stěžovatelově dalším služebním zařazení ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodu uplatněného v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost je důvodná.

Ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipouští žaloby proti rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle tohoto nebo podle zvláštního zákona; § 70 písm. f) s. ř. s. pak ze soudního přezkoumávání vylučuje úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon. V daném případě se tedy Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda rozhodnutí o převedení na jinou funkci podle § 17 odst. 4 zákona o služebním poměru je rozhodnutím, proti kterému žaloba ve smyslu ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. není přípustná.

Podle § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru může policista podat u soudu návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona o služebním poměru (fakultativní propuštění pro nezpůsobilost vykonávat funkci v policii podle závěrů služebního hodnocení, porušení služební povinnosti nebo služební přísahy zvláště závažným způsobem), o náhradě škody nebo bezdůvodném obohacení, které přesahují částku 5000 Kč, nebo o uložení kázeňského trestu.

Nastolenou právní otázkou se nejnověji Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku publikovaném pod č. 1046/2007 Sb. NSS, v němž je mj. konstatováno:

Ustanovení § 137 zákona o služebním poměru však nelze interpretovat tak, jak to učinil městský soud, totiž tak, že soudní přezkoumání je možné jen v případech zde vypočtených. S touto otázkou se již v minulosti přesvědčivě vypořádala judikatura správních soudů, a pro stručnost lze na její závěry odkázat. (...)

Je vhodné poukázat již na jeden z prvních rozsudků této problematiky se týkající, jímž je ostatně rozhodnutí téhož soudu (Městského soudu v Praze), sp. zn. 28 Ca 63/93 ze dne 29. 3. 1994, který byl publikován ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních (tehdy příloha časopisu Správní právo) pod č. 33 v ročníku 1994 s právní větou: „*I. Rozhodnutí služebních orgánů neuvedená v ustanovení § 137 zák. ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, nejsou vyloučena ze soudního přezkumu podle hlavy druhé části páté o. s. ř.*“

Pochybnosti o správném výkladu dotčených ustanovení odstranil svým nálezem také Ústavní soud (nález sp. zn. I. ÚS 4/1996 ze dne 30. 6. 1996, publikováno pod č. 70 v ročníku 1996 Sb. ÚS). Ten - při rozhodování ve věci příspěvku za službu - vyložil, že sám fakt, že určité rozhodnutí není uvedeno ve výčtu ustanovení § 137 zákona o služebním poměru, neznamená, že takové rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkoumání.

Také Nejvyšší správní soud se již touto problematikou musel zabývat (viz též rozhodnutí publikované pod č. 16/2003 Sb. NSS), když rozhodoval spor o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, a zkoumal, zda v těchto případech platí dvouměsíční nebo třicetidenní lhůta pro podání žaloby. Opřel se o již publikované judikáty a *implicite* vyšel z toho, že také rozhodnutí služebních funkcionářů neuvedená v ustanovení § 137 odst. 1 služebního zákona jsou soudem přezkoumatelná.

Je proto třeba uzavřít, že také všechna další rozhodnutí služebních funkcionářů, neuvedená v ustanovení § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru, jsou přezkoumatelná

soudem ve správním soudnictví, jestliže taková rozhodnutí jsou také materiálně „rozhodnutími“ ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního.

V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nemá důvodu se od výše uvedených právních závěrů odchylovat. Městský soud v Praze tak pochybil, odmítl-li z výše uvedeného důvodu žalobu přezkoumat, aniž by se zabýval otázkou, zda napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do stěžovatelových veřejných subjektivních práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., či nikoliv. Bude proto nutné se zabývat otázkou, zda rozhodnutím správního orgánu o pověření stěžovatele do funkce vedoucího operačního střediska Celního ředitelství Plzeň mohlo dojít k odejmutí jeho veřejných subjektivních práv, kterých se v žalobě a kasační stížnosti domáhá na základě § 12 odst. 3 vyhlášky č. 259/1997 (funkce po převedení alespoň stejné úrovně, jakou zastával před pověřením), a jaké právní důsledky má v tomto případě souhlas, který učinil stěžovatel před nástupem do funkce vedoucího operačního střediska. V dalším řízení proto městský soud posoudí, zda rozhodnutí o převedení na jinou funkci podle § 17 odst. 4 zákona o služebním poměru je či není po materiální stránce rozhodnutím, a z tohoto důvodu podléhá či nepodléhá přezkumu soudem ve správním soudnictví. Přitom vezme v úvahu i stěžovatelem tvrzené porušení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 259/1997 Sb.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud je vázán právním názorem zde vysloveným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu

